

AIKAMME KERTOJIA

CORMAC McCARTHY

Veren ääriin

eli

LÄNNEN PUNAINEN ILTA

Suomentanut Kaijamari Sivill

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

HELSINKI

Suomentaja kiittää Suomen Kulttuurirahastoa tuesta ja Satu Ekmania avusta
espanjankielisten ilmausten suomentamisessa sekä Alice Martinia.

Kirjailija kiittää säätiöitä Lyndhurst Foundation, John Simon Guggenheim Memorial
Foundation ja John D. and Catherine T. MacArthur Foundation.
Arvostavat kiitokset myös Albert Erskinelle, joka on toiminut hänen
kustannustoimittajanaan kaksikymmentä vuotta.

Englanninkielinen alkuteos

Blood Meridian

© CORMAC MCCARTHY 1985

Suomennoksen © KAIJAMARI SIVILL ja WSOY 2012

ISBN 978-951-0-38568-5

PAINETTU EU:SSA

Ajatuksenne ovat kauhistuttavia ja sydämenne on heikko. Säälin ja julmuuden tekonne ovat järjettömiä, ne tehdään hätäisesti niin kuin ne olisivat vääjäämättömiä. Lopulta pelkäätte verta aina vain enemmän. Verta ja aikaa.

PAUL VALÉRY

Ei pidä ajatella, että pimeän elämä on hukutettu murheeseen ja menetetty niin kuin surressa. Ei ole mitään suremista. Sillä surun nielaisee kuolema, ja juuri kuolemisesta ja kuolemasta pimeys elää.

JACOB BÖHME

Clark, joka johti viime vuoden tutkimusretkeä Afarin alueelle Pohjois-Etiopiaan, sekä Tim D. White, hänen kollegansa Berkeleyn yliopistosta, sanoivat että aiemmin samalta alueelta löytyneessä 3 miljoonaa vuotta vanhassa kallofossiilissa on havaittu merkkejä skalpeerauksesta.

THE YUMA DAILYS SUN, 13. KESÄKUUTA 1982

Veren ääriin

eli

LÄNNEN PUNAINEN ILTA

I

**Lapsuus Tennesseessä – Karkaa kotoa – New Orleans –
Tappelee – Haavoittuu luodista – Galvestoniin –
Nacogdoches – Pastori Green – Tuomari Holden –
Nujakka – Toadvine – Hotellin polttaminen – Pako.**

Katso lasta. Hän on laiha ja kalpea, hänellä on ohut pella-vainen paidanrääsy. Hän sohii tulta pirtin uunissa. Ulkona on mustia kynnettyjä peltoja, lumenriekaleita ja niiden takana mustempi metsä jonka suojissa muutama viimeinen susi. Hänen sukunsa tunnetaan halonhakkaajina ja vedenkantajina, mutta tosiasiassa isä on ollut opettaja. Hän makaa juovuksissa, siteeraa runoilijoita joiden nimet ovat jo unohtuneet. Lapsi kyyröttää tulen vieressä ja katsoo häntä.

Syntymäsi yö. Kolmekymmentäkolme. Leonideiksi niitä nimitettiin. Luoja miten tähtiä satoi. Minä hain mustaa, reikiä taivaaseen. Otava niitä puhkoi.

Nyt neljätoista vuotta vainaana maannut äiti hautoi sydämensä alla sen olennon joka teki hänestä lopun. Isä ei koskaan lausu hänen nimeään, lapsi ei tiedä mikä se on. Hänellä on tässä maailmassa sisko, jota hän ei näe enää koskaan. Hän katselee, kalpeana ja pesemättömänä. Hän ei osaa lukea eikä kirjoittaa

ja hänessä itää jo viehtymys silmittömään väkivaltaan. Hänen kasvoissaan läsnä koko menneisyys, lapsi miehen isä.

Neljätöistavuotiaana hän karkaa kotoa. Ei enää koskaan näe jääkylmää pirttiä aamupuhteen pimeässä. Polttopuita, pesuvateja. Hän kulkee länteen, Memphisiin asti, yksinäinen vaeltaja alavassa maalaismaisemassa. Mustat pelloilla, honteloina ja kumaraissina, sormet hämähäkkimäisinä puuvillatuppojen seassa. Varjainen öljymäen kärsimys. Hahmot liikkuvat verkkaisessa iltahämärässä paperisen taivaanrannan poikki vasten painuvaa aurinkoa. Yksinäinen tumma talonpoika saateen turvottamalla suistomaalla kulkee muulin ja äkeen perässä kohti yötä.

Vuoden kuluttua hän on Saint Louisissa. Hänet otetaan New Orleansin proomuun. Neljäkymmentäkaksi päivää joella. Öisin höyrylaivat tuuttaavat ja kyntävät mustissa vesissä valaistuina kuin kaupungit tuulijolla. He purkavat lautan ja myyvät puutavaran ja hän kulkee kaduilla ja kuulee kieliä joita ei ole kuullut koskaan ennen. Hän asuu kapakan takapihalla yläkerran huoneessa ja laskeutuu sieltä öisin kuin satukirjan peto tappelemaan merimiesten kanssa. Hän ei ole iso mutta hänellä on isot nyrkit, isot kädet. Kyyryt hartiat. Lapsen kasvot ovat arpien alla kummallisen koskemattomat, silmät merkillisen viattomat. He tappelevat nyrkein, potkuin, pulloilla tai veitsillä. Kaikenväriset, kaikenrotuiset. Miehet joiden puhe kuulostaa apinoiden urahduksilta. Miehet niin kaukaisista ja oudoista maista, että kun hän katsoo heitä verissään maan mudassa hän tuntee kostaneensa koko ihmiskunnalle.

Yhtenä iltana maltalainen puosu ampuu häntä selkään pienellä pistoolilla. Kun hän käännähtää katsomaan, mies ampuu häntä sydämen alle. Mies pakenee ja hän nojaa baaritis-kiin, veri vuotaa paidan läpi. Muut katsovat pois päin. Hetken päästä hän istahtaa lattialle.

Hän makaa pukkisängyssä yläkerran huoneessa kaksi viikkoa ja kapakoitsijan vaimo hoitaa häntä. Nainen tuo ruokaa, vie likasangon. Kovannäköinen nainen, jolla on jäntevä var-talo kuin miehellä. Kuntoon päästyään hänellä ei ole rahaa maksaa naiselle ja hän lähtee yöllä ja nukkuu joenpenkassa kunnes löytää laivan joka ottaa hänet kyytiin. Lotja menee Texasiin.

Vasta nyt lapsi on riisuttu kaikesta siitä mitä hän on ollut. Hänen alkuperänsä käy etäiseksi kuin hänen matkansa määrää, eikä tämän maailman taipaleella enää tule vastaan niin hurjia ja julmia seutuja että niillä koeteltaisiin voiko luomistyön muovata ihmisen tahtoon tai onko hänen oma sydämensä toisenlaista savea. Matkustajat ovat arkaa joukkoa. He välttelevät katsetta eikä kukaan kysy toiselta mikä hänet on tänne tuonut. Hän nukkuu kannella, vaeltaja muiden joukossa. Hän katsoo sumean rannan nousua ja laskua. Harmaiden merilintujen tollotusta. Rantaa seurailevia pelikaaniparvia harmaiden maininkien yläpuolella.

He nousevat lotjasta maihin, uudisasukkaat kimpisuineen, kaikki katselevat alavaa rantaa, kapeaa hiekkaista poukamaa ja usvassa leijuvaa männynkänkkyrää.

Hän kävelee sataman kapeilla kaduilla. Ilmassa haisee suola ja tuore puutavara. Illalla huorat huutelevat hänelle pimeästä kuin halulliset sielut. Viikon päästä hän on taas liikkeellä, muutama tienattu dollari kukkarossa hän vaeltaa hiekkateitä yksin etelän yössä, kädet nyrkissä halvan takin puuvillataksuissa. Savisia pengerteitä marskimaan halki. Jalohaikarat pesillään sammalen seassa valkoisina kuin kynttilät. Tuullessa on raaka särmä ja lehdet loikkivat mukana tienvarressa ja kieppuvat edelleen öisillä pelloilla. Hän kulkee pohjoiseen pienten kylien ja maatilojen kautta, tekee töitä päiväpalkalla ja yölospitoa vastaan. Hän näkee isänmurhaajan hirttäjäiset

tienristeyksen kylässä ja ystävien juoksevan lähemmäs vetämään ruumista jaloista ja se roikkuu kuolleenä köydestään virtsan tummentaessa housut.

Hän on töissä sahalla, hän on töissä kurkkumätäsairaalas-
sa. Hän ottaa isännältä palkaksi vanhan muulin ja sen seläs-
sä hän keväällä tuhatkahdeksansataaneljäkymmentäyhdeksän
ratsastaa entisen Fredonian tasavallan läpi Nacogdochesin
kaupunkiin.

Pastori Green oli esiintynyt täydelle katsomolle joka päivä
niin kauan kuin sadetta oli riittänyt ja sadetta oli riittänyt kak-
si viikkoa. Kun poika sukelsi rähjäisen teltan reunan alta si-
sään seinustoilla oli seisomapaikkoja, yksi tai kaksi, ja märistä
ja pesemättömistä ihmisistä lähti niin huumaaava löyhyä että he
itsekin välillä menivät ulos ja haukkasivat raitista ilmaa ennen
kuin kaatosade ajoi heidät takaisin sisään. Hän seiso i kaltais-
tensa seurassa peräseinustalla. Ainut mikä hänet kenties erot-
ti porukasta oli se että hänellä ei ollut asetta.

Lähimmäiset, sanoi pastori, tämä se ei saattanu pysyä pois-
sa näistä pirun, pirun, pirunpesistä justiin täällä Nacogdoche-
sissa. Minä san n oin sille, san n oin: Aiotko viiä Jumalan pojan
sinne mukanas? Ja se sano: En. En aio. Ja minä san n oin: Etkö
sinä ti iä mitä hän sano, että minä seuran minne ikänä me-
netkin?

Jaa, se sano, en minä kettään mihinkään pyy. Ja minä sa-
noin: Lähimmäinen, sinun ei tarvihe pyytää. Hän on siellä si-
nun kanssas joka askelella pyysit eli et. Minä san n oin: Lähim-
mäinen, sinä et hänestä erroon pääse. Niin että. Aiotko sinä
vi iä hänet, *hänet*, tuommoseen pirunpessään?

Ootko näin satteista paikkaa ennen nähny?

Poika oli katsellut pastoria. Nyt hän katsoi puhunutta
miestä. Miehellä oli pitkät ajurinviikset ja leveälierinen hattu

jossa oli matala pyöreä kupu. Silmät karsastivat vähän ja hän katseli poikaa vilpittömästi niin kuin olisi tosiaan halunnut kuulla hänen mielipiteensä sateesta.

Vasta äsken tulin, poika sanoi.

No hakkaa kyllä kaikki mitä minä oon ikänäni nähny.

Poika nyökkäsi. Teltaan oli astunut valtavan iso mies öljykangastakki yllään ja riisunut hattunsa. Hän oli kalju kuin muna, ei jälkeäkään parrasta, ei kulmakarvoja otsalla eikä ripsiä silmissä. Pituutta hänellä oli yli kaksi metriä ja hän seisoi tupakka suussa jopa tässä kiertävässä Jumalan huoneessa ja näytti riisuneen hattunsa vain ravistaakseen siitä veden sillä nyt hän pani sen takaisin päähänsä.

Pastori oli keskeyttänyt saarnansa. Teltassa ei kuulunut ääntäkään. Kaikki katsoivat miestä. Hän oikaisi hattuaan ja työntyi sitten väen halki pastorin sälelaatikoista tehdyn saarnatuolin eteen asti ja kääntyi siellä puhuttelemaan pastorin seurakuntaa. Hänen kasvonsa olivat tyynet ja merkillisen lapsikkaat. Kädet olivat pienet. Hän ojensi ne eteensä.

Hyvät naiset ja herrat katson velvollisuudekseni kertoa teille että tämä herätystä julistava mies on huijari. Hänellä ei ole jumaluusoppineen papereita yhdestäkään tunnustetusta tai keksitystä oppilaitoksesta. Hän on kertakaikkisesti vailla minkäänlaista pätevyyttä siihen virkaan jonka on kaapannut ja hän on vain opetellut ulkoa muutaman katkelman pyhästä kirjasta jotta saisi vilpillisiin saarnoihinsa malliksi vähän sitä hurskautta jota halveksii. Tosiasiassa tämä teidän edesänne Herran palvelijaksi esittäytyvä herrasmies on täysin lukutaidoton ja kaiken lisäksi etsintäkuulutettu Tennesseeen, Kentuckyn, Mississippin ja Arkansasin osavaltioissa.

Jumalan tähden, pastori parahti. Valetta, valetta! Hän ryhtyi kuumeisesti lukemaan ääneen avoimesta Raamatustaan.

Syytteitä on useita ja niistä tuoreimmassa kyse on yhden-

toista vanhasta tytöstä – yhdentoista minä sanoin – joka oli tullut hänen luokseen luottavaisena ja jolle hänet yllätettiin tekemästä väkivaltaa Jumalansa palvelijaksi verhoutuneena.

Väkijoukossa kävi henkäys. Joku naisihminen vajosi polvilleen.

Tuossa se on, parahti pastori nyyhkyttäen. Tuossa se on. Piru. Tuossa se seisoo.

Hirtetään tuo paska, huusi ruma köriläs takimmaisilta riveiltä.

Vajaat kolme viikkoa sitten hänet ajettiin Arkansasin Fort Smithistä kun hän oli harjoittanut haureutta vuohen kanssa. Aivan niin rouva, niin minä sanoin. Vuohen.

Voi jumalauta jos en ammu tota paskiaista, sanoi teltan toisesta reunasta mies, nousi jalkeille ja veti pistoolin saappaastaan, tähtäsi ja ampui.

Nuori ajuri veti siinä samassa vaatteistaan veitsen ja viilisi teltan auki ja astui ulos sateeseen. Poika meni perässä. He painuivat matalaksi ja juoksivat kurassa hotelliin päin. Teltassa ammuskeltiin jo yleisesti ja kangasseiniin oli revitty kymmenkunta reikää joista ihmiset vyöryivät ulos, naiset kirkuivat, väki kompasteli, ihmisiä tallautui toisten jalkoihin kuraan. Poika ja hänen ystävänsä tulivat hotellin parvekkeen alle ja pyyhkivät vedet silmistään ja kääntyivät katsomaan. Silloin teltta alkoi heilua ja luhistua ja niin kuin suunnaton loukkaantunut meduusa se lopulta hiljalleen lysähti kasaan ja repaleiset kangasseinät ja rispaantuneet telttaköydet levisivät maahan.

Kaljupää oli jo kapakassa kun he astuivat sisään. Hänen edessään kiillotetulla puutiskillä oli kaksi hattua ja niissä kouralliset kolikoita. Hän kohotti lasiaan mutta ei heille. He seisautuivat baaritiskille ja tilasivat viskit ja poika pani rahansa tiskiin mutta tarjoilija työnsi sen peukalollaan hänelle takaisin ja nyökkäsi.

Tuomari tarjoaa, hän sanoi.

He joivat. Ajuri laski lasin tiskille ja katsoi poikaa tai näytti katsovan, katseesta ei voinut olla varma. Poika katsoi tiskin toiseen päähän missä tuomari seiso. Tiski oli niin korkea että kaikki miehet eivät ylettäneet laskemaan sille edes kyynärpäitään mutta tuomaria se ylsi vain vyötäisille ja hän seiso kämmenet puuta vasten, vähän etukenossa, niin kuin aikoi pitää toisen puheen. Nyt ovesta jo tungeksi miehiä verissä päin, rapaisina, kiroillen. He kerääntyivät tuomarin ympärille. Koottiin porukkaa saarnamiehen perään.

Miten te tuomari saitte tietoja siitä kelvottomasta?

Mitä tietoja? kysyi tuomari.

Millon te Fort Smithissä olitte?

Missä Fort Smithissä?

Missä te siihen tutustuitte että tiesitte siitä kaikki asiat?

Pastori Greeniäkö tarkoitatte?

Greeniä hyvinkin. Taisitte olla Fort Smithissä ennen kuin tänne tulitte.

En minä ole Fort Smithissä käynyt eläissäni. Tuskin on tämä pastorikaan.

He katsoivat toinen toistaan.

No missä te siihen sitten törmäsitte?

Ei se ole minun tielleni osunut kertaakaan ennen tätä päivää. Ikinä en ole siitä miehestä kuullutkaan.

Hän nosti lasinsa ja joi.

Kapakassa oli merkillisen hiljaista. Miehet näyttivät savi-patsailta. Lopulta joku purskahti nauramaan. Sitten toinen. Pian kaikki nauroivat yhdessä. Joku tarjosi tuomarille ryyppyn.

Oli satanut kuusitoista päivää kun hän tapasi Toadvinen ja satoi yhä. Hän seiso vieläkin samassa saluunassa ja oli juonut kaikki rahansa paitsi kaksi dollaria. Ajuri oli lähtenyt, sali oli

melkein tyhjä. Ovi oli auki ja sisältä näki miten sade lankesi hotellin takaiselle tyhjälle tontille. Hän tyhjensi lasinsa ja meni ulos. Kuraiseen maahan oli tehty lankuista pitkospuut ja hän seurasi oven kalpenevaa valokeilaa lautahuussiin pihan perälle. Huussista oli tulossa joku toinen ja he kohtasivat puolimat-kassa kapeilla pitkoksilla. Toinen mies horjahti vähän. Märkä hatunlieri painui takaa harteille, edestä se oli kiinnitetty ylös. Toisessa kädessä heilui pullo. Pois tieltä, hän sanoi.

Poika ei aikonut antaa tietä eikä nähnyt mitään syytä keskustella asiasta. Hän potkaisi miestä leukaan. Mies kaatui ja nousi ylös. Hän sanoi: Tapan sut.

Hän huitaisi pullollaan ja poika kumartui ja hän huitaisi taas ja poika otti askelen taaksepäin. Kun poika löi, mies rikkoi pullon hänen ohimoonsa. Hän suistui pitkoksilta kuraan ja mies syöksyi perään rikkinäinen pullonkaula kädessään ja yritti sohaista sen hänen silmäänsä. Poika suojautui käsillään ja ne olivat verestä liukkaat. Hän yritti saada veistä saappaastaan.

Tapan saatana, mies sanoi. He rämpivät pimeällä pihalla, kengät jäivät kuraan. Pojalla oli nyt veitsi ja he kiertelivät ravunkäyntiä ja kun mies syöksähti kohti poika viilsi miehen paidan halki. Mies heitti pullonkaulan maahan ja veti niskan takaa kotelostaan ison bowieveitsen. Hattu oli pudonnut päästä ja mustat takkuiset suortuvat heiluivat pään ympärillä ja hän oli tiivistänyt kaikki uhkauksensa yhteen mielipuolisesti messuamaansa sanaan tapan.

Tuo sai haavan, sanoi joku pitkospuiden varteen katselemaan kertyneistä miehistä.

Tapan tapan, sokelsi mies kahlatessaan eteenpäin.

Mutta pihalla oli tulossa joku muukin, äänekkäin tasaisesti maiskahtelevin askelin kuin lehmä. Hänellä oli valtava ryhmysauva. Hän pääsi ensin pojan luo ja kun hän heilautti nuijaansa poika kaatui naamalleen kuraan. Olisi kuollut jos

joku ei olisi kieräyttänyt häntä selälleen.

Kun hän havahtui oli valoisaa ja sade oli lakannut ja hän näki pitkätukkaisen miehen yltä päältä kuraisten naaman. Mies sanoi hänelle jotain.

Mitä? poika kysyi.

Kysyn että joko riitti.

Miten niin riitti?

Joko riitti. Meinaan että jos lissää tahot niin kyllä jumalauta täältä pessee.

Hän katsoi taivaalle. Korkealla, pikkuruisena, haukka. Hän katsoi miestä. Onko multa niskat poikki? hän kysyi.

Mies katsahti pihaa ja sylkäisi ja katsoi taas poikaa. Etkö pääse ylös?

En tiiä. En oo kokkeillu.

Ei ollu tarkotus katkasta sulta niskoja.

Ei.

Oli tarkotus tappa.

Sitä ei oo vielä kukkaan tehny. Hän työnsi kädet kuraan ja punnersi itsensä pystyyn. Mies istui pitkoksilla saappaat vieressään. Sinussa mittään vikkaa oo, hän sanoi.

Poika katseli päivää kankeasti. Missä minun saappaat on? hän kysyi.

Mies silmäisi häntä. Naamasta rapisi kuivunutta kura.

Pittää tappaa joku kusipää jos sillä on minun saappaat.

Tuolla näkys olevan toinen.

Poika rahjusti kurassa hakemaan saappaan. Hän rämpi ympäri pihaa tunnustellen sopivan näköisiä kuramökkyjä.

Onko tämä sinun veitti? hän kysyi.

Mies vilkaisi. Näyttää olevan, hän sanoi.

Poika nakkasi sen hänelle ja hän kumartui nostamaan sen ja pyyhki ison terän housunlahkeeseensa. Aattelin jo että joku on sinut varastanu, hän sanoi veitselle.

Poika löysi toisen saappaansa ja tuli pitkoksille istumaan. Kädet olivat paksussa ravassa ja hän pyyhkäisi toista polveensa ja päästi sen taas putoamaan.

He istuivat vieretysten katselemassa karun pihan poikki. Tontin reunalla oli säleaita ja aidan takana pikkupoika nosti vettä kaivosta ja pihassa oli kanoja. Kapakan ovesta tuli mies pitkospuita pitkin ulkokuoneeseen. Hän seisahtui siinä missä he istuivat ja katsoi heitä ja astui kuraan. Vähän ajan päästä hän tuli takaisin ja astui taas kuraan ja kiersi heidät ja nousi pitkoksille.

Poika katsoi miestä. Pää oli merkillisen kapea ja rapa oli liiskannut hiukset alkukantaiseen ja huvittavaan kampaukseen. Otsaan oli poltettu kirjaimet H T ja alemmas melkein silmien väliin kirjain F ja jäljet olivat leveät ja räikeät niin kuin rautaa olisi pidetty paikoillaan liian pitkään. Kun mies kääntyi poika näki ettei hänellä ollut korvia. Hän nousi ylös ja työnsi veitsen tuppeen ja lähti kävelemään pitkospuita saappaat kädessä ja poika nousi ja lähti perään. Puolimatkassa hotellille mies pysähtyi ja katsoi kuraan ja istahti sitten lankulle ja veti saappaat jalkaan rapoineen päivineen. Sitten hän nousi ja rämpi pihan poikki hakemaan jotakin.

Kato nyt tätä, hän sanoi. Minun hattua saatana.

Ei siitä erottanut mikä se oli, jotain elotonta. Hän räpsäytti sitä muutaman kerran ja pani sen päähän ja jatkoi matkaa ja poika meni perässä.

Saluuna oli pitkä kapea huone joka oli paneloitu lakatuilla levyillä. Seinänvierustalla oli pöytiä ja lattialla sylkykuppeja. Asiakkaita ei ollut. Baarinpitäjä nosti katseensa kun he astuivat sisään ja lattiaa lakaiseva neekeripoika pani luudan seinää vasten nojalleen ja lähti ulos.

Missä Sidney on? kysyi mies rapavaatteissaan.

Sängyssä varmaan.

He jatkoivat matkaa.

Toadvine, huusi baarinpitäjä.

Poika katsoi taakseen.

Tarjoilija oli tullut tiskin takaa ja katsoi heidän peräänsä. He kävelivät ovelta hotellin eteisaulan poikki portaisiin ja jättivät jälkeensä lattialle monen muotoisia mutakokkareita. Kun he lähtivät nousemaan portaita hotellivirkailija huikkasi heidän peräänsä.

Toadvine.

Hän pysähtyi ja kääntyi katsomaan.

Se ampuu sinut.

Vanha kunnon Sidney vai?

Vanha kunnon Sidney niin.

He nousivat portaat yläkertaan.

Ylätasanteelta lähti pitkä käytävä jonka päässä oli ikkuna. Seinustoilla oli lakattuja ovia niin tiheässä että niiden takana olisi voinut olla komeroita. Toadvine jatkoi matkaa käytävän päähän. Hän kuunteli viimeisellä ovelta ja vilkaisi poikaa.

Onko tulitikkuja?

Poika kaiveli taskujaan ja löysi rutistuneen ja tahraisen puurasian.

Mies otti sen. Tänne tarvitaan vähän syttyjä, hän sanoi. Hän rusensi rasian ja asetteli palaset ovea vasten. Hän raappaisi tulitikun ja sytytti palat. Hän tuuppasi pienen palavan puukasan oven alle ja lisäsi siihen tulitikkuja.

Onko se tuolla huoneessa? poika kysyi.

Sitähän tässä koitetaan kattoa.

Kohosi tumma savukiehkura, palavan lakan sininen lieska. He kyykistyivät käytävälle ja katselivat. Hennot liekit kipusivat ovipeiliä ylös ja sukelsivat alas taas. Katselijat olivat suosta kaivetun näköisiä.

Koputappa oveen, Toadvine sanoi.

Poika nousi. Toadvine nousi ja odotti. He kuulivat liekkien rätisevän sisällä huoneessa. Poika koputti.

Häätty koputtaa kovempaa. Äijä juo melekosesti.

Hän puristi kätensä nyrkkiin ja jysäytti oveen puolenkymmentä kertaa.

Jo on perkele, sanoi ääni.

Sieltä se tulee.

He odottivat.

Saatana ku polttaa, ääni sanoi. Sitten nuppi kääntyi ja ovi avautui.

Mies seiso i alusvaatteisillaan toisessa kädessään pyyhe jolla oli vääntänyt ovennuppia. Heidät nähdessään hän kääntyi ja aikoi mennä takaisin huoneeseen mutta Toadvine tarttui häntä kurkusta ja painoi hänet lattiaan ja piteli tukasta ja rupesi peukalollaan kaivamaan silmää kuopasta. Mies tarrasi häntä ranteesta ja puri.

Potkase sitä suuhun, Toadvine huusi. Potkase.

Poika astui heidän ohitse ien huoneeseen ja kääntyi ja potkaisi miestä naamaan. Toadvine piteli tukasta päätä paikoillaan.

Potkase, hän huusi. A-aa, potkase, muru.

Hän potkaisi.

Toadvine vetäisi veristä päätä sivulle ja katsoi sitä ja päästi sen lysähtämään lattialle ja nousi sitten potkimaan miestä itse. Käytävässä seiso i kaksi sivustakatsojaa. Ovi oli kokonaan tulesa, samoin osa seinää ja kattoa. He lähtivät pois käytävää pitkin. Hotellivirkailija nousi portaita kaksi kerrallaan.

Toadvine saatana, hän sanoi.

Toadvine oli häntä neljä askelmaa ylempänä ja hänen potkunsu osui miestä kurkkuun. Virkailija istahti rapulle. Poika kumautti häntä ohikulkiessaan ohimoon ja hän lyyhistyi ja alkoi liukua alas tasanteelle. Poika astui hänen ylitseen ja meni alakertaan ja aulan poikki ovesta ulos.

Toadvine juoksi pitkin katua nauraa hohottaen ja huitoen nyrkkejään vimmatusti korkealla ilmassa. Hän näytti isolta saviselta voodoonukelta joka oli herätetty henkiin ja poika samanlaiselta. Takana liekit nuolivat hotellin yläkerran nurkkaa ja mustat savupilvet kohosivat lämpimään Texasin aamuun.

Hän oli jättänyt muulinsa kaupungin laidalle vuokratallia pitävän meksikolaisperheen luo ja tuli sinne hurjan näköisenä ja hengästyneenä. Nainen avasi oven ja katsoi häntä.

Tarttee saaha se muuli, hän puuskutti.

Nainen katsoi häntä vielä vähän aikaa ja huikkasi sitten sisälle taloon. Poika käveli talon ympäri. Pihassa oli hevosia riimussa ja aita vasten tasapohjaiset kärkyt joiden laidalla istui kalkkunoita vartiossa. Vanha nainen oli tullut takaovelle. Nito, nainen huusi. Venga. Hay un caballero aquí. Venga.

Poika meni ulkorakennuksen satulahuoneeseen ja otti räjähtyneen satulansa ja vilttikäärönsä ja toi ne ulos. Hän löysi muulin ja otti sen pilttuusta ja pani sille raakanahkaiset suitset ja talutti sen aidan luo. Hän nojasi muuliin olkapäällään ja sai satulan sen selkään ja kiristettyä, muuli säpsähteli ja ka vahteli ja puski päätänsä aita vasten. Hän talutti sen pihan poikki. Muuli ravisteli päätänsä sivulle koko ajan niin kuin sillä olisi ollut jotain korvassa.

Hän talutti sen tielle. Kun hän kulki talon ohi nainen tulla läpsytti perään. Nähdessään hänen panevan jalan jalustimeen nainen lähti juoksemaan. Poika heilahti rikkinäiseen satulaan ja maiskautti muulia eteenpäin. Nainen pysähtyi portille ja katsoi hänen menoaan. Hän ei katsonut taakseen.

Kun hän meni taas kaupungin läpi hotelli paloi ja miehet seisoivat ympärillä katselemassa, joillain kädessä tyhjä ämpäri. Muutama mies istui katselemassa liekkejä hevosen selästä ja yksi heistä oli tuomari. Kun poika ratsasti ohi tuomari kääntyi katsomaan häntä. Käänsi hevostaan, niin kuin

olisi halunnut eläimenkin katsovan. Kun poika katsoi tuomariin päin tuomari hymyili. Poika kannusti muulia ja he menivät humauttamalla vanhan kivilinnoituksen ohi tietä länteen.